

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/38/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719010295
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8719010295.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.10.2019, v trestnej veci obžalovaného B. A., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/37/2017 zo dňa 01.07.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaný B. A., nar. XX. X. XXXX v S. - K. K., trvale bytom S., XX. B., toho času vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Prešov od 14.11.2018,

je vinný, že

dňa 14.11.2018 v čase okolo 16.00 hod. v čakárni budovy železničnej stanice R. F., Z. N. R., po tom, čo k obžalovanému, k Z.. Z. S. a k ďalším dvom ženám pristúpila poškodená P.. B. S. z R. F., nar. X.X.XXXX, a žiadala od obžalovaného svoje osobné veci, obžalovaný začal poškodenej vulgárne nadávať, vrátil veci jej syna Z.. Z. S., ktoré mal oblečené na sebe a vzápätí ju pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol a to tak, že ju udrel päsťou pravej ruky do oblasti tváre, ľavého líca najmenej štyrikrát, v dôsledku čoho spadla na zem, následne od útoku upustil a po vyjdení pred budovu stanice obžalovaný pokračoval vo fyzickom útoku na P.. B. S., pristúpil k nej a opäť ju dvakrát udrel päsťou pravej ruky do oblasti tváre, v dôsledku čoho poškodená spadla na zem, chytil ju za vlasy, ktoré jej potiahol a pri tom ju niekoľkokrát udrel do oblasti tváre, dvakrát ju kopol pravou nohou do trupu, do oblasti hrudníka vľavo, pričom pri útoku vulgárne kričal na poškodenú a vyhrážal sa jej, že ju zabije, čo u poškodenej P.. B. S. vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie a fyzickým útokom jej spôsobil zranenia, a to pomliaždenie hrudníka vľavo, pomliaždenie tváre vľavo a pomliaždenie vlasatej časti hlavy s dobou liečenia a obmedzením na obvyklom spôsobe života 21 dní, pričom pri takomto mechanizme vzniku poranenia a intenzite útoku mohlo dôjsť k vážnej ujme na zdraví poškodenej, a to mozgo-lebečnému poraneniu spočívajúcemu v zlomenine lebky, pomliaždeniu mozgu, krvácaniu do mozgu a mozgových obalov a ďalej k zlomeninám rebier, pomliaždeniu pľúc a krvácaniu do hrudníka, avšak k takejto vážnej ujme na zdraví poškodenej nedošlo, a tento čin obžalovaný spáchal, hoci bol rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 6T/66/2017-164 zo dňa 30.8.2017, právoplatným dňa 30.8.2017 odsúdený za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia protialkoholického liečenia ústavnou formou, a

zároveň obžalovaný uvedený čin spáchal, hoci bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/38/2008 zo dňa 6.5.2008, právoplatným dňa 6.5.2008, odsúdený za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona a za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia,

t e d a

- dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo,

- inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu,

- fyzicky na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného a taký čin spáchal, hoci bol za taký v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený,

č í m s p á c h a l

- zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona,

- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona,

- prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho pre výkon uloženého trestu z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenej N.. so sídlom S., XXX XX C., IČO: XX 937 874 škodu vo výške 22,57 eur (dvadsaťdva eur a päťdesiat sedem centov).

o d ô v o d n e n i e :

Uvedeným rozsudkom okresného súdu zo dňa 01.09.2019 sp. zn. 6T/37/2019 bol obžalovaný B. A. uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. e/ Tr. zákona a pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe že,

dňa 14. 11. 2018 v čase okolo 16.00 hod. v čakárni budovy železničnej stanice R. F., Z. N. R., po tom, čo k obžalovanému, k Z.. Z. S. a k ďalším dvom ženám pristúpila poškodená P.. B. S. z R. F., nar. X.X.XXXX a žiadala od obžalovaného svoje osobné veci, obžalovaný začal poškodenej vulgárne nadávať, vrátil veci jej syna Z.. Z. S., ktoré mal oblečené na sebe a vzápätí ju pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol a to tak, že ju udrel päťou pravej ruky do oblasti tváre, ľavého líca najmenej štyrikrát, v dôsledku čoho spadla na zem, následne od útoku upustil a po vyjdení pred budovu stanice obžalovaný pokračoval vo fyzickom útoku na P.. B. S., pristúpil k nej a opäť ju dvakrát udrel päťou pravej ruky

do oblasti tváre, v dôsledku čoho poškodená spadla na zem, chytil ju za vlasy, ktoré jej potiahol a pri tom ju niekoľko krát udrel do oblasti tváre, dvakrát ju kopol pravou nohou do trupu, do oblasti hrudníka vľavo, pričom pri útoku vulgárne kričal na poškodenú a vyhrážal sa jej, že ju zabije, čo u poškodenej P. B. S. vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie a fyzickým útokom jej spôsobil zranenia, a to pomliaždenie hrudníka vľavo, pomliaždenie tváre vľavo a pomliaždenie vlasatej časti hlavy s dobou liečenia a obmedzením na obvyklom spôsobe života 21 dní, pričom pri takomto mechanizme vzniku poranenia a intenzite útoku mohlo dôjsť k vážnej ujme na zdraví poškodenej, a to mozgo-lebečnému poraneniu spočívajúcemu v zlomenine lebky, pomliaždeniu mozgu, krvácaniu do mozgu a mozgových obalov a ďalej k zlomeninám rebier, pomliaždeniu pľúc a krvácaniu do hrudníka, avšak k takejto vážnej ujme na zdraví poškodenej nedošlo, a tento čin obžalovaný spáchal, hoci bol rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 6T/66/2017-164 zo dňa 30.8.2017, právoplatným dňa 30.8.2017 odsúdený za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia protialkoholického liečenia ústavnou formou, a zároveň obžalovaný uvedený čin spáchal, hoci bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/38/2008 zo dňa 6.5.2008, právoplatným dňa 6.5.2008, odsúdený za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona a za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Za mu bol podľa § 155 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h) písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej N.. so sídlom S., XXX XX C., IČO: XX XXX XXX škodu vo výške 22,57 Eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal písomne odôvodnené odvolanie obžalovaný. V jeho dôvodoch uviedol, že s právnou kvalifikáciou konania mu kladeného za vinu ako trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 Tr. zák. nesúhlasí, nakoľko takéhoto trestného činu sa nedopustil a ani nemal úmysel taký trestný čin ako je to uvedené v obžalobe spáchať. Poškodená P. B. S. klamala už od začiatku, keď pri privolaní hliadky OO PZ v K. K., ktorá ho zadržala, uviedla, že ho dobre pozná a keď si vypije, tak je veľmi agresívny. Vo svojich ďalších výpovediach všetko na súde poprela a tvrdila, že ho vidí prvýkrát - pričom na súde predložil prehlásenie spísané pri jej oznámení, že nič také neuviedla, no okresný súd napriek tomu nepochyboval o jej pravdivosti. Nezakladá sa na pravde, že ju mal napadnúť na železničnej stanici v R. F. tak, že jej údajne trikrát alebo štyrikrát udrel päťou do oblasti tváre. Ona trhala z neho bundu, dal jej facku, ona mu ju vrátila a následne sa sácali. Tento incident videli v čakárni A. R., Mária Navrátilová a jej syn Z.. Z. S.. Svedkyňa G. D. nevidela nič, nakoľko prišla až po samom incidente a verziu poškodenej na okresnom súde nepotvrdil nikto s výnimkou A. R., ktorá na súde svoju výpoveď z prípravného konania tiež zmenila, keď uviedla, že sa nedopustil takého konania, ako to tvrdí poškodená. Pritom v prípravnom konaní, pri oboch výpovediach vypovedala pod vplyvom alkoholu, čo sama priznala aj na súde, no napriek tomu si prokurátor vybral pre obžalobu jej výpoveď a teda tú, ktorá mu vyhovovala. Na druhej strane výpoveď svedkyne Z. H. považoval za účelovú, nakoľko mal byť jeho kamarátkou. Pravdou je pravý opak, lebo A. R., je mu kamarátkou za ktorou chodil dennodenne, čo môžu potvrdiť svedkovia, vrátane pracovníkov železničnej stanice v R. F., či v predajni Sintra, kde pravidelne chodili spolu nakupovať. Svedok Z.. Z. S. (syn poškodenej), ktorý bol tiež prítomný pri incidente, a preto musel vidieť všetko, čo sa odohralo, tiež vo svojich výpovediach z prípravného konania veľa vecí pozmenil. Keďže predvídal, že už v prípravnom konaní budú rozpory vo výpovedi svedkov, požiadal o vyšetrenie duševného stavu Z.. Z. S. a A. R., tieto návrhy však boli zamietnuté ako nedôvodné. Tvrdenia poškodenej B. S. na súde sa logicky nemôžu zakladať na pravde,

keď tvrdila, že jej mal niekoľkokrát trieskať hlavu o zem, čo považuje už za vrchol klamstiev, nakoľko keby niečo také urobil, určite by sa to prejavilo vážnejšie na nej zistených zraneniach. Pritom prvotné vyšetrenia v nemocnici v Poprade predsa ukázali, že u poškodenej sa jednalo o ľahký úraz a znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný po mesiaci od incidentu MUDr. E. U., sa opieral viac menej o výpoveď P. B. S. a A. R.. Pritom, ako už skôr uviedol, poškodená P. B. S. zjavne klamala, pričom svoju výpoveď niekoľkokrát zmenila, na čo už poukázal aj v konaní na súde, no napriek tomu okresný súd to nebral v úvahu, nakoľko to nepovažoval za potrebné. Svoj záver o jeho vine pritom zjavne oprel o znalecké posudky MUDr. E. U. a PhDr. B. K., no tieto posudky boli vypracované chybné, lebo sa zakladali na klamstvách poškodenej P. B. S., čo je určite v rozpore s povinnosťou súdu na hlavnom pojednávaní vykonať riadne dokazovanie trestného činu za ktorý bol preto podľa neho nespravodlivo odsúdený. Na základe hore uvedených pripomienok, preto v celom rozsahu nesúhlasí s výrokom o vine ako aj o treste tohto rozsudku, ktorým bol na základe takéhoto chybného dokazovania vyhlásený, lebo neboli dodržané základné pravidlá ako v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní, ktoré by splňali podmienky spravodlivého odsúdenia.

Písomne odôvodnené odvolanie obžalovaný podal aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu. Z jeho dôvodov po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný nesúhlasí s právnou kvalifikáciou spáchaného trestného činu a ani s výškou nepodmienečného trestu, ktorý mu bol vymeraný. Súd mal za to, že svedkyňa a zároveň poškodená S. a jej svedecká výpoveď a znalecký posudok MUDr. E. U. a PhDr. B. K. Phd. sú dostatočnými dôkazmi na jeho odsúdenie zo skutkov tak, ako ich podala v tejto obžalobe prokuratúra. Ostatné výpovede svedkov boli vyhodnotené súdom, ako nie presvedčivé na to, aby boli východiskom pre samotné odsúdenie a to v prvom rade, či už hľadiska pomeru ku obžalovanému, alebo aj ku poškodenej. Znalecký posudok obhajoba namietala, ako nedokazujúcu okolnosť, ktorý predurčoval úsudok v tom, že obžalovaný sa mal dopustiť, alebo mohol dopustiť zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu a spôsobiť ťažkú ujmu v štádiu pokusu. Prokuratúra v priebehu prípravného konania zmenila právnú kvalifikáciu podľa § 206 ods. 6 Trestného poriadku v trestnej veci obžalovaného a došlo k zmene z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. na zločin podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Na tomto mieste poukazujem na rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod spisovou značkou 4To/57/2018, kde úmysel obžalovaného nesmeroval k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, k poraneniu životne dôležitého orgánu poškodenej. Páchatelom nepredvídateľný príčinný priebeh nie je v zavinení zahrnutý. Skutok, ktorý je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, nie je možné kvalifikovať ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu, pretože nebolo preukázané, že by bola poškodenej spôsobená ťažká ujma na zdraví úmyselným konaním obžalovaného, ktoré by bezprostredne smerovalo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví u poškodenej, nakoniec kde apelačným dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku bola skutočnosť, že súd prvého stupňa správne ustálený skutkový stav veci podradil pod nesprávnu právnú kvalifikáciu. Skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku totiž nevykazuje všetky znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 k § 155 ods. 1 Tr. zák. V tomto smere je nutné pripomenúť, že skutok uvedený vo výroku o vine rozsudku súdu musí odrážať všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný vinným. Uvedené konštatovanie platí aj v prípade, ak sa obžalovanému kladie za vinu spáchanie trestného činu v štádiu pokusu. Aj v takomto prípade musí byť v skutkovej vete uvedenej vo výrokovej časti rozsudku uvedené, k akému následku smerovalo úmyselné konanie obžalovaného, t. j. aký konkrétny následok mohol reálne a predvídateľné vzniknúť, konaním činu vraždy musí byť v skutkovej vete uvedené, že konanie obžalovaného smerovalo k spôsobeniu smrti a podobne). V posudzovanej trestnej veci absentuje v opise skutku a to tak v obžalobnom návrhu, ako aj v napadnutom rozsudku popis možného následku, ktorý mal z konania obžalovaného hroziť a ktorý by bolo možné považovať za ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 ods. 3 Tr. zák. obžalovaného a zároveň mohol byť aj zahrnutý jeho úmyselným zavinením. Pokiaľ sa obžalovanému kladie za vinu, že jeho úmyselné konanie smerovalo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, tak ako to je v posudzovanom prípade, potom musí byť v skutkovej vete výroku o vine logicky uvedené, aká konkrétna ťažká ujma na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 Tr. zák. hrozila z konania obžalovaného (rovnako tak napríklad v prípade pokusu majetkového trestného činu musí byť v skutkovej vete uvedená konkrétna finančná čiastka, ku ktorej úmyselné konanie obžalovaného smerovalo alebo pri pokuse trestného činu vraždy musí byť v skutkovej vete uvedené, že konanie obžalovaného smerovalo k spôsobeniu smrti a podobne). Z lekárskej správy zo dňa 14.11.2018, kde poškodená bola vyšetrená dvakrát a to o 16.30 hod. a o 19.59 hod., z prvého vyšetrenia uviedla poškodená, že bola napadnutá inou osobou, udieraná do tváre, ťahaná za vlasy a kopaná do hrudníka. Všetky poranenia boli hodnotené ako ľahké s odporúčaním

na ambulantné liečenie, s dobou liečenia 10 dní. Pri druhom vyšetrení poškodená uviedla, že bola napadnutá recidivistom, ktorý ju uderil do tváre a trhal ju za vlasy, zhodil ju na zem a kopal do rebier vľavo. Objektívne bez hematómov a krvácania, bolesť vo vlasatej časti hlavy, tváre vľavo a rebier vľavo, bolesť hrudníka vľavo. Bolo vykonané RTG hrudníka a lebky s výsledkom bez traumatických zmien. Všetky zranenia sú z medicínskeho hľadiska ľahké zranenia, s ambulantnou liečbou, ľadovaním a analgetikami. Poškodená sa od 14.11.2018 nehlásila u svojho obvodného lekára a ani nebola na žiadnej lekárskej kontrole na odbornej ambulancii. V posudku MUDr. E. U. je iba subjektívne zo strany znalca konštatované, že ak nedošlo k ťažkému úrazu - vážnej ujme, tak, je to len vecou náhody a šťastia poškodenej, bez akejkoľvek ďalšej špecifikácie, či popísané zranenia mohli mať akúkoľvek súvislosť, že by boli takého charakteru, či priamo alebo nepriamo mohli spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodenej (na strane 11. znaleckého posudku) V tomto smere namietala obhajoba doplniť tento znalecký posudok o iný odborný lekársky názor, pretože nie je podľa obhajoby preukázané príčinný vzťah medzi poraneniami, ktoré sú poraneniami ustálené lekárske z medicínskeho hľadiska ľahkými a spôsobením ťažkej ujmy v štádiu pokusu. Tento nedostatok súd zdôvodnil tým, že považoval vyjadrenia znalca za dostatočné a uznesením na samotnom pojednávaní tento návrh dôkazu zamietol. Potom je možno vysloviť tento záver, že v znaleckom posudku nie je uvedený žiadny záver z medicínskeho hľadiska, ktorý by potvrdzoval, alebo by vyvracal akékoľvek zranenia, ktoré by viedli, alebo by boli v príčinnom vzťahu ku vzniku akýchkoľvek zranení, ktoré by bolo možno posudzovať ako zranenia spôsobujúce ťažkú ujmu na zdraví u poškodenej tak, ako ich vymenúvava ustanovenie v § 123 ods. 3 Tr. zák. Z tohto potom rezultuje nedostatočne preukázaný príčinný vzťah, na základe ktorého je možno ustáliť zmenu právnej kvalifikácie už počas prípravného konania a potom utvrdzujúc sa vyjadrením znalca, že k ťažkému zraneniu nedošlo, čo bolo vecou náhody a šťastia. Toto obhajoba považuje za "bagatelizovanie" procesného postupu pri dokazovaní samotnom, kedy dôkazy majú byť presvedčivé, o ktorých nie sú dôvodné pochybnosti. Teda nie je možné ponechať voľnej úvahe sudcu hodnotenie tam, kde je možné si obstarat' taký odborný názor, ktorý túto medzeru v dokazovaní odstráni a ide o takú medzeru v dokazovaní samotnom, že takýto odborný názor je nevyhnutný a má vplyv na rozhodovanie vo veci samej. Výpoveď svedkyne a poškodenej nebola už od začiatku konzistentná, a to už ani na centrálnom príjme v Nemocnici v Poprade, ako aj pri prvotnom úkone pri podaní trestného oznámenia (Obvodné oddelenie PZ Vysoké Tatry), ako aj výpovede pred vyšetrovateľom a nakoniec výpoveď na súde samotnom. Viacerými výpoveďami svedkov, ktorí boli prítomní, sa jej výpoveď týmito svedkami nepotvrdzovala, čo sa týka priebehu skutku samotného. Vo vzťahu ku skutku, bola poškodená samotným "Spúšťačom" konfliktu s obžalovaným, ktorá bez toho, aby si vopred zistila fakty, prvá slovnou napadla a krikom obžalovaného, aby vrátil osobné veci z bytu poškodenej, ktoré so súhlasom jej syna, mal obžalovaný vo fyzickej držbe (v tomto smere túto držbu je možno hodnotiť ako oprávnenú, teda so súhlasom toho, komu tieto veci patria). Táto okolnosť nebola vzatá do úvahy ako okolnosť, ktorá je okolnosťou na strane poškodenej, či mohla odvrátiť samotné konanie obžalovaného. Teda nebol to obžalovaný, ktorý začal slovný konflikt s poškodenou, čo preukazujú aj výpovede svedkov, ktorí boli na mieste, kde došlo k incidentu medzi obžalovaným a poškodenou. Samotné hodnotenie hodnovernosti výpovede svedkyne H., ktorú súd považoval za účelovú a rovnako aj hľadiska zdravotného hodnotenia syna poškodenej, navodzuje iba dojem, že dôkazy, ktoré sú neutrálne alebo svedčia obžalovanému, sa dávajú do dôkaznej núdze, teda sa k nim neprihliada pri rozhodovaní s takou mierou v prospech obžalovaného. Ale naopak toto sa nehodnotí u svedkyne S. a poškodenej, ktorá uviedla, že nepozná svedkyňu R. a tá naopak uviedla, že ju pozná a sú dobré priateľky. Svedkyňa R. nevypovedala vierohodne, aj vzhľadom k tej skutočnosti, že pri výsluchu na Obvodnom oddelení PZ Vysoké Tatry, uviedla, že bola v podnapitom stave a že mala vypité tak asi "pollitra" vína. Z tohto dôvodu už v prípravnom konaní obhajoba navrhovala preveriť tieto výpovede ich konfrontáciami a to práve z dôvodu toho, že sa svedkovia navzájom poznajú a ich výpovede budú mať v sebe určitú dávku "pridržiavania sa", alebo "nadržiavania" jednej, alebo druhej strane a títo svedkovia boli očividnými svedkami incidentu samotného. Toto bolo policajtom zamietnuté, prokurátor to ponechal bez akejkoľvek ingerencie. Potom z tohto rezultuje, že nie je možné zo strany sudcu "dokresľovať", alebo uvažovať o "nejakom" výsledku v dokazovaní samotnom, ak prípravné konanie je možné hodnotiť ako konaním, ktoré bolo nedostatočne vykonané. Hlavne s poukazom od výsledkov dokazovania od začatia trestného stíhania a zmenu právnej kvalifikácie počas prípravného konania. Z vyššieho uvedeného potom rezultuje, že je daný dôvod na zrušenie rozsudku okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a s poukazom na § 322 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého odvolací súd rozhodne sám vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliada len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť v celom rozsahu v prospech obžalovaného - no nie na podklade argumentácie ním prednesenej v rámci odvolacích námietok.

Krajský súd totižto zistil dôvod pre zrušenie rozsudku - pochybenie pri právnom posúdení riadne (a správne) ustáleného skutkového stavu súdom prvého stupňa, a rovnako tak chybu pri aplikácii ustanovení Trestného zákona pri určovaní výmery trestu obžalovaného, čo naplnilo odvolací dôvod na zrušenie rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku, lebo napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že prvostupňový súd riadne vykonal dokazovanie, náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou (no nie úplne) stotožnil a v podrobnostiach na ňu aj odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný, krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na poklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a o druhu a výmere trestu tak, ako to je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Aj keď krajský súd nesúhlasí so všetkými závermi, ktoré podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku viedli okresný súd k právnomu posúdeniu správne zisteného skutkového stavu, tak odvolací súd následne upriamil pozornosť predovšetkým len reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného, pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určenie druhu a výmery trestu.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už predniesol v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorými sa vyčerpávajúcim spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil. Odvolací súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného B. A..

V prvom rade je teda potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, dôkazmi ďalšími, produkovanými v rámci dokazovania.

Obžalovaný v rámci obrany predovšetkým napádal výpoveď poškodenej P. B. S., ktorú považoval za nedôveryhodnú, nakoľko v podstatných skutočnostiach o priebehu napadnutia, spôsobe a okolnostiach, za ktorých ju mal napadnúť, vypovedala rozporne, výpoveď menila a tiež jej výpoveď nie je len v úplnom rozpore s jeho výpoveďou, ale aj výpoveďami svedkyne H., syna Z. S., ktorí ako očití svedkovia incidentu v čakárni stanice, jej výpoveď nepotvrzovali.

Naviac nezodpovedá ani výpoveď svedkyne A. R., aj keď menovaná svedkyňa mala čiastočne vypovedať v súlade s poškodenou P. A. S. a jej výpoveď potvrdzovať, túto nie je možné považovať za dôveryhodnú. Na hlavnom pojednávaní totižto zmätočne opísala napadnutie poškodenej a na jej výpoveď z prípravného konania nie je možné prihliadať, nakoľko sa sama priznala, že pri oboch výpovediach mala byť pod vplyvom alkoholu.

Podľa obžalovaného tieto výpovede potom nemôžu byť podkladom pre tvrdenie o jeho napadnutí poškodenej v takom rozsahu a intenzite, ako sa mu to kladie za vinu - že ju mal udierať najmenej 4-krát pästou do tváre, či kopať do ľavej časti trupu, rebier, keď ležala na zemi a predtým ťahať za vlasy, či búchať jej hlavu o zem, čoho dôkazom sú zistené zranenia v rámci vyšetrenia v nemocnici v Poprade, ktoré boli vyhodnotené ako ľahké.

Krajský súd si však neosvojil túto argumentáciu obžalovaného a nepovažuje ju za dôvodnú a to na podklade nasledovných zistení.

V prvom rade je potrebné uviesť, že krajský súd v rámci prieskumu konania predchádzajúceho vyhláseniu odvolaním napadnutého rozsudku ako už bolo konštatované, nezistil odvolávajúc sa na odvolacie námietky obžalovaného, podstatné pochybenia v procesnom postupe ako orgánov činných v trestnom konaní, tak súdu na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ obžalovaný namieta, že sa domáhal už v prípravnom konaní konfrontácie v rámci výsluchu s poškodenou B. S. ako aj svedkyňou R., taktiež svedkom Z. S., k tomu krajský súd len opierajúc sa o obsah spisového materiálu konštatuje, že takáto možnosť byť účastný pri výsluchu týchto svedkov a konfrontovať ich so svojou obranou (možnosť klásť otázky svedkom) bola obžalovanému daná.

Z obsahu výpovede poškodenej P. B. S. ešte v prípravnom konaní totižto vyplýva, že bola vykonaná po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia obžalovanému, keďže mu bolo oznámené už dňa 14.11.2018 a výsluch poškodenej bol vykonaný až dňa 15.11.2018, ktorého mal možnosť byť osobne účastný a z ktorého bol následne vyhotovený aj DVD obrazovo - zvukový záznam, odporuje potom jeho tvrdeniu, že nemal možnosť byť konfrontovaný s jej výpoveďou, keďže pri tejto výpovedi bol priamo účastný a mal možnosť jej klásť otázky a aktívne vstupovať do priebehu jej výsluchu.

Súčasne bol priamo účastný aj pri výpovedi svedkyne A. R., ktorú učinila dňa 15.11.2018 opäť po vznesení obvinenia, pri výsluchu ktorej bol osobne prítomný. Pokiaľ namieta jej výpoveď zo dňa 13.03.2019, ako aj skutočnosť, že sa na nej nezúčastnil jeho vtedy ustanovený obhajca, tak k tomu krajský súd len konštatuje, že obsah výpovede menovanej svedkyne zo dňa 15.11.2018 sa v podstatných skutočnostiach rozhodných pre ustálenie skutkového stavu a to spôsobu, intenzity a okolností, za ktorých bola teda napadnutá poškodená obžalovaným, v celom rozsahu preniesla do výpovede zo dňa 13.03.2019.

V tejto súvislosti je potom potrebné aj zvýrazniť tú skutočnosť, že obžalovaný bol osobne prítomný na hlavnom pojednávaní pri výsluchu oboch svedkýň a teda svedkyne poškodenej P. B. S. a to dňa 10.06.2019, kde mal možnosť za účasti jeho obhajcu svedkyňi klásť otázky, resp. rozporovať (konfrontovať) jej výpoveď. To isté platí aj pre výpoveď svedkyne A. R. a to na hlavnom pojednávaní, konanom dňa 01.07.2019, kde okrem toho, že bol osobne účastný aj spolu s jeho obhajcom, boli prečítané obe jej výpovede z prípravného konania, ktoré sú ním napádané pre jej údajnú nespôsobilosť (mala byť pod vplyvom alkoholu) vypovedať.

Rovnako tak mohol byť obžalovaný účastný aj výpovedí svedkov Z. Z. S., ako aj G. D. a napokon aj znalca MUDr. E. U.. Ani v jednom z týchto prípadov však túto možnosť na kladenie doplňujúcich otázok, či návrhov na vykonanie konfrontácie s týmto svedkom priamo po jeho výpovedi, resp. možnosti kladenia doplňujúcich otázok zásadným spôsobom obžalovaný nevyužil, aj napriek tomu, že tohto dokazovania sa osobne zúčastnil.

Z pohľadu uvedeného a takto zistených skutočností je teda zrejmé, že v danom prípade boli plne zachované zásady kontradiktórneho procesu a preto u obžalovaného aj zachované právo na obhajobu, právo zúčastniť sa vypočutia svedkov a teda byť účastný pri oboznámení sa so skutočnosťami, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazmi o nich.

Napokon za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní (rovnako tak súdu) o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a rozsahu vykonaného dokazovania pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por. (primerane pozri rozhodnutie NS SR v zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 14/2015).

Súčasne opierajúc sa o obsah vykonaného dokazovania, má krajský súd za to, že svedkyňa poškodená P. B. S. vypovedala na hlavnom pojednávaní o podstatných okolnostiach skutku - priebehu útoku, spôsob napadnutia - údery do oblasti hlavy, ľavého líca skôr bližšie k spánku, ťahanie za vlasy a kopy do trupu, tela v oblasti ľavej strany rebier - totožne ako v prípravnom konaní včítane prvého opisu napadnutia vo svojom trestnom oznámení. Trvala na tom, že na železničnej stanici v R. F. bola napadnutá obžalovaným úderom päste do ľavej strany tváre (spánku) aspoň 3-krát, následkom čoho vždy po úderoch spadla na zem. Počas toho jej obžalovaný vulgárne nadával. Potom čo ich svedkyňa G. D. vyhnala z priestorov vestibulu stanice von, bola opätovne napadnutá obžalovaným úderom do zadnej časti hlavy a po páde na zem, ťahaná za vlasy a tiež nie jedenkrát kopnutá do oblasti trupu (rebrí) vľavo a okrem vulgárnych nadávok sa jej už v tom čase mal aj vyhrážať zabitím. Kde od ďalšieho útoku upustil asi kvôli hlasom osôb idúcich do priestoru (bol vyrušený), kde ju napádal, a na to ju mal opäť prenasledovať, aj keď sa mu skryla za auto a to až do reštaurácie K., pri stanici v R. F., kde ju podľa jej výpovede vlastne zachránili tam prítomní príslušníci Vojenskej polície.

Rovnako ako svedkyňa poškodená vypovedala o priebehu napadnutia v počte útokov, na akú časť tela útok smeroval, resp. akým spôsobom bol vykonaný, vypovedala aj svedkyňa A. R. - tiež potvrdila, ako to vypovedala svedkyňa D., že keď k nim posledne menovaná svedkyňa prišla, obžalovaný od útokov upustil - obe tiež zhodne opisujú, že poškodená sa počas toho pokúšala zbierať po zemi porozhadzované veci jej syna, že obžalovaný jej počas toho vulgárne nadával, dokonca svedkyňa D. si mala všimnúť, že obžalovaný nielen udrel poškodenú po ruke, ale sa aj na ňu zahnal rukou, akoby ju chcel udrieť, len sa jej podarilo mu uhnúť. Aj syn poškodenej Z. Z. S. potvrdil, že obžalovaný jej vulgárne nadával, že sa na ňa hovorili vzájomne o kabáty - netvrdil, že obžalovaný nenapadol poškodenú, ale že nič také pokiaľ tam bol, nevidel a ani si nevie spomenúť, či sa jej vyhrážal.

Na druhej strane výpoveď svedkyne H., (ktorá uviedla, že obžalovaného považuje za svojho priateľa), ako to správne uzavrel aj súd prvého stupňa, vyznieva z pohľadu týchto výpovedí, ale aj výpovede - predovšetkým obžalovaného - skutočne nedôveryhodne - jej výpoveď totižto nie je v rozpore len s výpoveďou poškodenej P. A. S., resp. svedkyne R., ale nezodpovedá, ako už bolo naznačené, ani výpovedi zostávajúcich prítomných osôb incidentu na stanici - obžalovaného a Z. S.. Svedkyňa opisuje totižto poškodenú ako tú, ktorá ako prvá pre vetrovku jej syna napadla obžalovaného - uviedla, že počas toho nepočula, aby obžalovaný vulgárne nakričal na poškodenú a už vôbec si nevšimla, aby ju nejako fyzicky napadol, len mali obaja po sebe kričať. Na druhej strane však sám obžalovaný predsa priznal, že poškodenej vulgárne vynadal, ale že ju spôsobom jednej, resp. možno dvoma-troma fackami fyzicky napadol - fyzické napadnutie vo svojej prvotnej výpovedi v prípravnom konaní dokonca spomína aj Z. Z. S. a to vo forme faciek, ktoré si mali obaja opätovať.

Opis priebehu útoku, spôsob napadnutia - údery do oblasti hlavy, ľavého líca skôr bližšie k spánku, ťahanie za vlasy a kopy do trupu, tela v oblasti ľavej strany rebier - zodpovedajú aj diagnostikovaným zraneniam u poškodenej a v nadväznosti na to aj na záver znalca MUDr. E. U., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia traumatológia.

Vierohodnosť výpovede svedkyne poškodenej P. B. S. potom nenarúšajú ani závery znalkyne PhDr. B. K., PhD., ktorá po posúdení osobnostnej štruktúry svedkyne poškodenej zistila, že sú u nej zachované z hľadiska kognitívnych schopností všetky predpoklady, aby si prežité udalosti vedela riadne zapamätať a tieto bez toho, aby mala snahu tendenčne obžalovanému bezdôvodne ublížiť, či seba opísať - hodnotiť - v tomto konflikte tzv. v lepšom svetle - aj riadne reprodukovať - napokon aj znalkyňa uzavrela, že s vysokou pravdepodobnosťou možno vylúčiť to, aby poškodená vypovedala tak reálne o skutkových okolnostiach napadnutia obžalovaným bez toho, aby ich skutočne aj reálne neprežila.

Na podklade hore rekapitulovaného obsahu dôkazov a skutočností z neho plynúcich bolo možné podľa krajského súdu ustáliť skutkový stav, opisujúci priebeh a spôsob útoku obžalovaného voči poškodenej totožne, ako ho ustálil (správne) aj súd prvého stupňa v skutkovej vete rozsudku.

Opísané dôkazy totižto zásadne spochybňujú obranu obžalovaného, že mal poškodenú napadnúť len fackou, resp. možno dvoma-troma fackami vo vestibule stanice - takýto spôsob napadnutia totižto vyvracia nielen výpoveď poškodenej a svedkyne R., ale predovšetkým diagnostikované zranenia u poškodenej. Poškodená totižto keď sa skryla pred obžalovaným v reštaurácii K. vedľa železničnej stanice v R. F., kde stretla príslušníkov Vojenskej polície z Bratislavy, už predsa s nikým neprišla do kontaktu

okrem policajtov OO PZ Vysoké Tatry, ktorí ju po podaní vysvetlenia k veci zaviedli na ošetrovanie do nemocnice, kde jej boli aj diagnostikované opísané zranenia.

Ďalej obžalovaným opísaný spôsob napadnutia poškodenej je zásadne spochybnený (a doposiaľ uvedené aj riadne dopĺňa) závermi znalca MUDr. E. U., ktorý opakovane uzavrel, že opuch tváre v oblasti líca, bližšie k spánku, tiež v oblasti vlasatej časti hlavy, kde mala byť poškodená ťahaná za vlasy a hlavne zranenia v oblasti rebier, si poškodená nemohla spôsobiť len pádom na zem, na rovnú podlahu, či na trávu a nemohli jej byť spôsobené fackou, ale tieto jej mohli byť spôsobené ňou opísaným útokom obžalovaného. Inak povedané, ak mali všetci spoločne opustiť vestibul čakárne železničnej stanice v R. F., ako to všetci aj spolu s obžalovaným uvádzali, tak poškodená od toho momentu si nemala ako - medzi tým, ako prišla do reštaurácie K. sama spôsobiť diagnostikované zranenia. Napokon z obsahu spisu (č.l.171) je zrejmé, že skutočne príslušníci Vojenskej polície Bratislava na žiadosť nejakej osoby kvôli výtržnosti pri železničnej stanici mali kontaktovať náčelníka Mestskej polície vo Vysokých Tatrách a ten zase príslušníkov OO PZ Vysoké Tatry, kde príslušníci zaistili obžalovaného a požiadali o vysvetlenie poškodenú.

Čo sa týka dôveryhodnosti výpovede svedkyne A. R., tú je potrebné predovšetkým zdôrazniť skutočnosť, že pri ustálenej súdnej praxi platí, že či už orgány činné v trestnom konaní, tak aj súd v každom prípade má povinnosť vždy hodnotiť osobu svedka v čase, kedy tento svedok vypovedá, či je alebo nie je spôsobilý výsluchu, a preto aj napriek tvrdeniu svedkyne, že mala byť či už na hlavnom pojednávaní alebo v prípravnom konaní, podľa jej vyjadrenia pod vplyvom alkoholických nápojov, jej výpoveď zásadným spôsobom nebola ani na hlavnom pojednávaní spochybnená, keďže táto zotrvala na tvrdení, že poškodená mala byť fyzicky napadnutá úderom päste obžalovaného do tváre (mal poškodenej vybiť zub) vo vestibule železničnej stanice. V podstatných okolnostiach skutkových, o ktorých vypovedala poškodená, o ktorých vypovedala aj svedkyňa D., resp. svedok Z. S., sa táto jej výpoveď s týmito výpoveďami nerozhádza a preto nie je dôvod jej obsah zásadným spôsobom spochybňovať a je možné ju považovať za dôkaz, ktorý bol vykonaný v súlade s procesným predpisom.

Neobstoja ani námietky obhajoby prednesené v rámci dokazovania už v rámci odvolacieho konania na verejnom zasadnutí, kedy mal namietať odbornosť (kompetenciu) znalca MUDr. E. U. ako znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia traumatológie pre posúdenie diagnostikovaných zranení poškodenej, ale predovšetkým pre záver, či spôsob, akým mala opísať poškodená napadnutie obžalovaným a súčasne dôkazy, ktoré túto jej výpoveď mali podporovať, či takto opísaný možný mechanizmus vzniku zranenia poškodenej mohli viesť aj k spôsobeniu závažnejších poranení a teda poranení pre posúdenie prísnejšej právnej kvalifikácie a teda pre pokus spáchania zločinu ublíženia na zdraví a teda spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví, ako to predpokladá ust. § 155 ods.1 Tr. zákona.

Krajský súd sa s touto argumentáciou obhajoby, že v danom prípade bol kompetentným pre posúdenie týchto zranení, jedine (iba) znalec z odboru súdneho lekárstva, nestotožnil a to z nasledovných dôvodov.

Z obsahového vymedzenia znaleckých odborov a odvetví tak, ako je opísané v prílohe č. 1 Vyhlášky č. 228/2018 Z.z., vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR, ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, totižto vyplýva, že súdne lekárstvo je potrebné hodnotiť ako komplexné medicínske odvetvie, ktoré skúma a rieši problematiku pôsobenia vonkajšieho násillia na ľudský organizmus a to u živých aj mŕtvych osôb, vrátane pôsobenia cudzorodých látok a škodlivín (drogy, liečivá, priemyselné škodliviny, iné vonkajšie faktory).

Z hľadiska hodnoteného cieľa posúdiť diagnostikované zranenia u poškodenej - a obhajobou spochybňovanej kompetencie znalca - uvedené odvetvie okrem iného aj posudzuje mechanizmus vzniku zranení a známkov násillia na ľudskom organizme, živých aj mŕtvych osôb pri úrazoch, nehodách, v prípadoch podozrenia na konanie inej osoby, hodnotí a posudzuje návrhy odškodnenia.

Z obsahového vymedzenia znaleckých odborov a odvetví tak, ako je opísané v prílohe č. 1 Vyhlášky č. 228/2018 Z.z., vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR, ktorou sa vykonáva zákon č.382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, taktiež vyplýva, že úrazová chirurgia ako odvetvie v rámci odboru zdravotníctva a farmácie sa zaoberá predovšetkým operačnou, ale aj konzervatívnou liečbou poranení, kože a skeletu (otvorené

rany, odreniny, podliatiny, zlomeniny rebier, panví, kostí, končatín, kľúčnych kostí, lopatky atď.), zahŕňa aj diagnostiku, liečbu a prevenciu poškodenia kĺbov, väzov, svalstva.

Podstatným z pohľadu tvrdení obhajoby je, že v rámci znaleckého posudzovania sa toto odvetvie - úrazová chirurgia zaoberá aj mechanizmom vzniku zranení a zlomenín, určovaním doby liečenia a doby práceneschopnosti pri jednotlivých úrazoch. Toto odvetvie sa zaoberá aj hodnotením a posudzovaním návrhov odškodnenia. V niektorých prípadoch sa toto odvetvie dokonca prelína s odvetviami chirurgia, neurochirurgia a súdne lekárstvo.

K porovnaniu týchto dvoch odvetví je potrebné už len pripomenúť, že traumatológia (pokiaľ v danom prípade ide o znalca zapísaného v odvetví traumatológia), je potrebné uviesť, že traumatológia predstavuje oblasť medicíny, ktorá sa zaoberá prevenciou, diagnostikou a liečbou poranení, najmä pohybového ústrojenstva - je to náuka o úrazoch, inak tiež označovaná ako úrazové lekárstvo, čomu vlastne zodpovedá aj podľa prílohy č. 1 vyhlášky už konštatovaná úrazová chirurgia.

Z pohľadu uvedeného, preto niet pochyb o tom, že kompetencia znalca z odboru traumatológie, konkrétne v danom prípade MUDr. E. U. pre posúdenie diagnostikovaných zranení a určenia záveru, ktorý považuje obhajoba za spochybnený, bola daná a bol teda spôsobilý a odborne príslušný pre posúdenie týchto podstatných skutočností dôležitých aj pre právne posúdenie konania obžalovaného.

Súčasne z pohľadu doposiaľ uvedeného, preto bolo na mieste, aby súd prvého stupňa správne odmietol dôkazy navrhnuté obžalovaným ešte na hlavnom pojednávaní a to pribratie do konania ďalšieho znalca z odboru obdobného, či už traumatológie alebo súdneho lekárstva na posúdenie záverov MUDr. E. U., keďže vykonané dokazovanie tieto závery žiadnym spôsobom nespochybnili a z obsahu posudku je možné poznať, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akým postupom k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah došiel k svojim záverom.

Z tých istých dôvodov správne preto odmietol súd prvého stupňa aj návrh obžalovaného na vypracovanie odborné vyjadrenie zo strany MUDr. F. k popisu RTG snímku a teda k vzniku poranení poškodenej, keďže v danom prípade bolo zrejmé, že z tohto snímku nevyplývali žiadne zranenia, ktoré by toto vyšetrovanie preukázalo.

Rovnako tak krajský súd už v konaní v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí odmietol vykonať dôkazy navrhnuté obhajobou ako aj obžalovaným. Jednak mal za to, že dôkaz prehratie DVD obrazovo - zvukového záznamu, v ktorom bol zaznamenaný výsluch svedkyne poškodenej P. B. S., bol nadbytočný, nakoľko obžalovaný bol osobne prítomný pri tomto výsluchu svedkyne dňa 15.11.2018.

Tiež logicky z výkonného dokazovania vyplynulo, že pokiaľ svedkyňa G. D. uviedla, že na stanici vedľa svedkyne A. R. sedela „nejaká mladá kočka“, bola to svedkyňa Z. H., nar. XX.XX.XXXX, ktorá oproti svedkyňi R. nar. XX.XX.XXXX, resp. obžalovanému, nar. XX.XX.XXXX musela sa javiť (vyzera) zjavne mladšie.

A ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a to vykonať konfrontáciu obžalovaného a svedkov A. R. a Z. Petra, či doplnením dokazovania výsluchom svedkov príslušníkov Vojenskej polície Bratislava, ktorí by sa mali vyjadriť k správaniu sa poškodenej v čase, kedy mala vojsť do reštaurácie K. a žiadať o pomoc, resp. zabezpečiť výsluch svedkov, ktorí mali sa pohybovať v priestore, kde mala byť poškodenej vlastne zásadným spôsobom napadnutá obžalovaným, ktorý bol rozhodný, pre spôsobenie diagnostikovaných zranení poškodenej a tiež pre právne posúdenie konania obžalovaného z hľadiska možného následku spôsobenia konaním obžalovaného zranení zodpovedajúcich ťažkej ujme na zdraví podľa § 123 ods. 3 Tr. zákona, považoval krajský súd za nadbytočné dôkazy, ktoré by boli dôkazmi produkovanými navyše k sume dôkazov už existujúcich, keďže tieto skutočnosti bolo možné zistiť z dôkazov už zabezpečených a vykonaných doposiaľ vykonaným dokazovaním.

Ďalej čo sa týka právneho posúdenia konania obžalovaného, dôvodne opísaného v skutkovej vete rozsudku - ani obžalovaným v odvolaní prezentovanú námietku, že opis skutku nezahŕňa okolnosti, na základe ktorých by konanie obžalovaného mohlo byť posúdené ako pokus - konania smerujúceho k spôsobeniu následku ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 ods. 3 Tr. zákona a súčasne ani takto opísané

konanie nemohlo tento kvalifikačný moment (skutkovú okolnosť) naplniť, nie je možné považovať za dôvodnú.

Z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov pri posudzovaní konania páchatel'a, či svojím konaním začal konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu v úmysle v danom prípade spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo, je potrebné predovšetkým prihliadať na spôsob vykonania útoku (či páchatel' použil pri útoku nejaký predmet, zbraň), okolnosti, za akých k útoku došlo, ktorú časť tela útok zasiahol - vzájomné fyziologické postavenie páchatel'a a poškodeného, aké sú ich fyzické a psychické schopnosti - pohnútky (motív), ktorá viedla páchatel'a k útoku a pod. - všetky tieto skutočnosti je potom potrebné posúdiť jednotlivo a v súhrne a riadne ustáliť predovšetkým, či úmysel páchatel'a od začiatku zahŕňal nielen konanie, ale predovšetkým spôsobený následok a napokon aj bez pochybnosti ustáliť, do akého štádia pokusu trestného činu dospel a aké príčiny páchatel'ovi zabránili k dokonaniu trestného činu.

Z pohľadu týchto právnych úvah a doposiaľ uvedeného obsahu dokazovania má krajský súd za to, že v danom prípade ustálený skutkový stav je možné dôvodne právne posúdiť tak, ako ho posúdil aj súd prvého stupňa, ale len v tom rozsahu, že došlo k naplneniu skutkových okolností, naplňajúcich skutkovú podstatu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona a to v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a teda, že toto konanie obžalovaného smerovalo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, ku ktorej však nedošlo.

Obžalovaný sám priznal, že správanie poškodenej, o ktorej vedel ešte predtým, že je v dôchodkovom veku, má 76 rokov, riadne rozčúľilo, lebo jednoducho okradla jej syna Z.. Z. S. o dôchodok a jednoducho začala z neho strhávať veci, ktoré mu predtým jej syn daroval.

Na tomto mieste je preto potrebné zdôrazniť vo vzťahu k motívu, pohnútky útoku obžalovaného na poškodenú (prečo ju vôbec takto napadol), že z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný mal pravidelne od svedka Z.. Z. S. zjavne prístup k jeho finančným prostriedkom. V ten deň mal dostať dôchodok - no vybrala ho s ním poškodená, načo sa mal aj Z.. Z. S. obžalovanému sťažovať, že mu berie dôchodok - preto išli k ním domov a hľadali niečo, čo sa dá speňažiť, čo priznáva sám menovaný svedok. Obžalovaný v ten deň sa spoliehal, že budú mať finančné prostriedky na alkohol z dôchodku svedka Z.. Z. S., ale poškodená im to vlastne prekazila, dokonca sám svedok S. aj priznal, že častokrát sa mu mal obžalovaný vyhrážať, že buď mu dá peniaze „na alkohol, alebo uvidí“ (č.l.97) , mal z neho strach.

Za danej situácie obžalovaný sám priznal, že v tom čase už bol pod vplyvom alkoholu, fyzicky aj poškodenú napadol, vulgárne jej pritom vynadal. Z ďalších dôkazov už opísaných však plynie, že obžalovaný poškodenú (76-ročnú ženu zjavne menej fyzicky zdatnejšiu oproti nemu) mal aspoň 3-krát udrieť pästou do tváre, v dôsledku čoho spadla na zem, na betónovú podlahu vo vestibule stanice. A v ďalšom útoku mu vlastne zabránila svedkyňa D.. Následne sa jeho agresivita ešte stupňovala, mal poškodenú nielen cielene sledovať vonku z vestibulu, ale ju opäť fyzicky napadnúť, zraziť na zem a ťahať ju za vlasy a kopať do rebier a v tomto útoku prestať až po vyrušení hlasmi, asi okoloidúcich osôb.

Znalec z opisu útoku poškodenej, hlavne diagnostikovaných zranení dôvodne potom ustálil, že tento útok musel byť vedený strednou až silnou intenzitou. Tento záver o intenzite útoku zodpovedá ustálenej skutočnosti, že po jeho úderoch poškodená spadla na zem a nie je dôvod sa domnievať, že s menšou intenzitou útoku ju napádal aj potom na zemi - tento záver znalca, ktorý v logických súvislostiach potom reflektuje na vykonané dokazovanie - podľa názoru krajského súdu sa správne a dôvodne preniesol v celom rozsahu aj do znenia skutkovej vety rozsudku - fyzickým útokom jej spôsobil zranenia, a to pomliaždenie hrudníka vľavo, pomliaždenie tváre vľavo a pomliaždenie vlasatej časti hlavy s dobou liečenia a obmedzením na obvyklom spôsobe života 21 dní, pričom pri takomto mechanizme vzniku poranenia a intenzite útoku mohlo dôjsť k vážnej ujme na zdraví poškodenej, a to mozgo-lebečnému poraneniu spočívajúcemu v zlomenine lebky, pomliaždeniu mozgu, krvácaniu do mozgu a mozgových obalov a ďalej k zlomeninám rebier, pomliaždeniu pľúc a krvácaniu do hrudníka, avšak k takejto vážnej ujme na zdraví poškodenej nedošlo.

Napokon bolo predsa dokázané, že k dokonaniu trestného činu spôsobením ťažkej ujmy na zdraví nedošlo zjavne len preto, že vo svojom útoku voči poškodenej bol obžalovaný vlastne 3-krát po sebe vyrušený a že od ďalšieho útoku obžalovaný upustil až po zásahu, resp. kvôli inej osobe, či osobám.

Vo vestibule stanice R. F. ich vyrušila, resp. vyhodila svedkyňa D., kde aj pred ňou stále poškodenej vulgárne nadával a pokúšal sa ju fyzicky napadnúť. V druhom prípade ho podľa poškodenej vyrušili hlasy osôb okoloidúcich za budovou stanice a napokon po tretíkrát (a nakoniec) mali poškodenú pred obžalovaným zachrániť príslušníci Vojenskej polície z Bratislavy v reštaurácii K.. Preto je možné uzavrieť, že k upusteniu od útokov obžalovaného voči poškodenej nedošlo z vlastného rozhodnutia obžalovaného, ale pričinením okolností nezávislých na jeho vôli.

Napokon opísané agresívne správanie sa obžalovaného spravidla po požití alkoholických nápojov verbalizovala vo svojej výpovedi aj svedkyňa R. - „a ten, keď je opitý, je vulgárny a agresívny, vyvoláva konflikty a fyzicky napáda ľudí“. Uvedené len dopĺňa záver znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie MUDr. Z. E., ktorá k osobe obžalovaného, resp. posúdeniu jeho duševného stavu v čase spáchania skutku, okrem iného uzavrela, že - bolo u neho zistené III. štádium chronického alkoholizmu s plne rozvinutým syndrómom závislosti od alkoholu s poruchami správania a agresivitou v stave opitosti.

Aj z tohto dôvodu súd prvého stupňa preto správne v závere uviedol, že týmto konaním mohlo byť poškodenej spôsobené zranenie - poškodenie životne dôležitých orgánov, ako to predpokladá ust. § 123 ods. 3 písm. e/ Tr. zákona, čím jej mohol spôsobiť následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví, predpokladaný aj v základnej skutkovej podstate zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona.

Aj tieto skutočnosti preto vo svojom súhrne len dopĺňajú záver o dôvodnom naplnení právnej kvalifikácie konania obžalovaného ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona. Toto vývojové štádium protiprávneho činu páchatela, ktoré nedospelo k jeho dokonaniu, bolo totižto zahrnuté úmyslom obžalovaného minimálne v podobe nepriameho úmyslu, keďže vedel, že takýmto konaním môže spôsobiť následok predpokladaný pri porušení záujmu chráneného Tr. zákonom, resp. nemal dôvod sa už spoliehať na akúkoľvek prekážku, ktorá by mu zabránila v tom, aby mohol spôsobiť takýto následok, len ako bolo konštatované aj znalcom z odboru traumatológie, len zhodou okolností (náhody, šťastia) nedošlo k spôsobeniu tohto následku, ale hlavne z dôvodu už opísaných okolností, ktoré buď vyrušili obžalovaného v útoku na poškodenú alebo mu ďalší útok prekazili a preto k dokonaniu tohto činu nedošlo.

Krajský súd sa však súčasne (ako to skôr naznačil) nestotožnil s právnym posúdením konania obžalovaného a teda naplnením aj kvalifikačného momentu - a teda, že obžalovaný mal takýto čin spáchať na chránenej osobe tak, ako to predpokladá ust. § 155 ods.1, 2 písm. b/ Tr. zákona v spojení s ust. § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona.

Okresný súd totižto pochybil v tom, keď konanie obžalovaného ustálené v skutkovej vete rozsudku právne posúdil aj podľa tohto kvalifikačného momentu a to z tohto dôvodu, pretože zo skutkovej vety nevyplýva spáchanie trestného činu na chránenej osobe.

Podľa § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona, chránenou osobou sa rozumie osoba vyššieho veku.

Podľa § 139 ods. 2 Tr. zákona, ust. odseku 1 sa nepoužije, ak trestný čin bol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby.

Podľa § 127 ods. 3 Tr. zákona, osobou vyššieho veku sa na účely tohto zákona rozumie osoba staršia ako 60 rokov.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že obžalovaný v čase, kedy poškodenú napadol, vedel, čo sám aj priznal, že ide o osobu v dôchodkovom veku a teda osobu vo vyššom veku, tak ako to predpokladá citovaná právna úprava.

Bez ohľadu na vedomosť obžalovaného, že v čase spáchania skutku poškodená je osobou staršou ako 60 rokov, teda osobou vyššieho veku podľa § 127 ods. 3 v spojení s ust. § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona (poškodená P. B. S., nar. XX.XX.XXXX), musí byť pre aplikáciu kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona, t.j. že čin bol spáchaný na chránenej osobe, kumulatívne splnená aj podmienka uvedená v ust. § 139 ods. 2 Tr. zákona a to, že trestný čin

musí byť bezpodmienečne spáchaný v súvislosti s vekom chránenej osoby. Musí ísť o bezprostrednú (priamu) súvislosť spáchania trestného činu obžalovaným s vekom poškodenej a táto súvislosť musí vyplývať priamo zo znenia skutkovej vety rozsudku.

Je preto nevyhnutné, aby bol vek poškodenej v určitej (konkrétnej) vecnej súvislosti so spáchaným trestným činom, zároveň aj akýmsi „motivačným faktorom“, ktorý založil a podporil vôľovú zložku (rozhodnutie páchatel'a smerujúce k spáchaniu trestného činu) a táto musí byť v skutkovej vete aj náležite obsiahnutá tak, aby bola náležitá aplikácia ust. § 155 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona a to, že obžalovaný taký čin spáchal na chránenej osobe.

Z formulácie skutkovej vety rozsudku však nijako nevyplýva, že spáchanie tohto činu bolo z hľadiska obvineného subjektívne ovplyvnené v súvislosti s vekom poškodenej. Z pohľadu doposiaľ uvedeného krajský súd konštatuje, že z obsahu vykonaného dokazovania má za to, že neboli produkované dôkazy, resp. nebolo vedené dokazovanie tak, aby dalo bez pochybností odpoveď na túto nastolenú otázku, či obžalovaný okrem iného konal tak, ako to bolo ustálené v skutkovej vete rozsudku aj z dôvodu toho, že mohol očakávať, že od poškodenej bude môcť očakávať menší odpor vzhľadom na jej vek a na jej fyzické danosti oproti jeho veku a fyzickým danostiam.

Za takejto dôkaznej situácie preto krajský súd mal za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre naplnenie tohto kvalifikačného momentu (okolnosti) a preto pri právnom posúdení skutku na túto okolnosť, ktorá by podmienila použitie vyššej trestnej sadzby, neprihliadal.

Na druhej strane z takto ustáleného skutkového stavu a vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že takéto konanie obžalovaného voči poškodenej dôvodne muselo vyvolať obavu o jej život a zdravie, čím obžalovaný naplnil aj skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona.

Rovnako tak aj napadnutím iného na mieste verejnosti prístupnom takým spôsobom, ako bol ustálený, bez pochybností obžalovaný naplnil aj skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1, 2 písm. e/ Tr. zákona, keďže ako to správne bolo zahrnuté aj do znenia skutkovej vety rozsudku, sa tohto konania dopustil aj napriek tomu, že hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a to rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 6T/66/2017-164 zo dňa 30.8.2017, právoplatným dňa 30.8.2017 odsúdený za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia protialkoholického liečenia ústavnou formou,

Z dôvodu (hore uvedenej) zmeny právneho posúdenia konania obžalovaného a s tým spojenej zmeny trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného (§ 155 ods. 1 Tr. zákona oproti pôvodne § 155 ods. 2 Tr. zákona) ako okolnosti rozhodnej pre určenie výmery trestu odňatia slobody, v danom prípade úhrnného trestu podľa zásad upravených v ust. § 41 ods. 1 Tr. zákona, krajský súd sám na podklade už vykonaného dokazovania rozhodol o výmere trestu odňatia slobody uloženého obžalovanému Alojzovi Juženovi a spôsobe jeho výkonu.

Rovnako ako súd prvého stupňa aj krajský súd priznal existenciu priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, m/ Tr. zákona a teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený, čo nepochybne plynie z odpisu registra trestov, keďže obžalovaný pred spáchaním posudzovanej trestnej činnosti bol 26-krát súdne trestaný, a z toho vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselné trestné činy bol viac ako 15-krát. Platí tiež, že ani krajský súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť.

Aj krajský súd má za to, tak ako súd prvého stupňa, že rozhodujúcou okolnosťou, ktorá podmienila ukladanie druhu a výmery trestu obžalovanému v posudzovanom prípade, bola skutočnosť, že obžalovaný už v minulosti spáchal zločin, keďže bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/38/2008 zo dňa 6.5.2008, právoplatným dňa 6.5.2008, odsúdený pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona a za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody

vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Ak teda v danom prípade bol obžalovaným opätovne spáchaný zločin, tým bola splnená podmienka pre aplikáciu ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona, podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ust. ods. 4 nepoužije a teda súd neupravoval dolnú hranicu trestnej sadzby s prihliadnutím na prevahu priťažujúcich okolností nad okolnosťami poľahčujúcimi.

Pri ukladaní úhrnného trestu podľa zásad upravených v ust. § 41 ods. 1 Tr. zákona, kedy - ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, potom krajský súd v posudzovanom prípade prihliadal zo zbiehajúcej sa žalovanej trestnej činnosti obžalovaného na zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona a to aj napriek tomu, že k dokonaniu trestného činu nedošlo, keďže mal byť spáchaný v štádiu pokusu, tak ako to predpokladá § 14 ods. 1 Tr. zákona. Čo však nebránilo súdu prihliadať na zákonom ustanovenú trestnú sadzbu pre tento trestný čin podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona a to vo výmere 4 rokov až 10 rokov, keďže podľa § 14 ods. 2 Tr. zákona pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin.

Pri už konštatovanej povinnosti súdu upraviť zákonom stanovenú trestnú sadzbu podľa zásad upravených v ust. § 38 ods. 5, 8 Tr. zákona, teda krajský súd zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby 4 (štyroch) rokov o jednu polovicu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (4 roky až 10 rokov) tak, že túto upravil na 7 rokov.

Následne sa krajský súd nestotožnil s postupom súdu prvého stupňa, keď upravil aj hranicu zákona ustanovenej trestnej sadzby podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona a teda za použitia tzv. asperačnej zásady.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

Krajský súd mal za to, tak ako bol ustálený dokazovaním skutkový stav, ale hlavne opísaný v skutkovej vete rozsudku, že v danom prípade sa obžalovaný nedopustil dvoch, resp. viacerých samostatných skutkov. Spôsob vykonania činu a okolnosti, za ktorých k nemu došlo, jednotiaci zámer samotného obžalovaného pri konaní, časová súslednosť, úmysel dosiahnuť predpokladaný následok, všetky tieto skutočnosti rozhodné pre ustálenie záveru, či konaním obžalovaného išlo o spáchanie dvoch alebo viac skutkov, viedli krajský súd k záveru, že v danom prípade ide len o skutok, pozostávajúci z dvoch čiastkových útokov, ktoré v podstate tvorili jeden pokračujúci trestný čin (§ 122 ods. 10 Tr. zákona) - ublíženia na zdraví v štádiu pokusu, tak aj výtržníctva a v prípade druhého útoku aj naplnenia prečinu nebezpečného vyhrážania.

Za danej situácie preto krajský súd má za to, že neboli splnené podmienky pre zvyšovanie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, tak ako to konštatoval súd prvého stupňa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku za použitia § 41 ods. 2 Tr. zákona.

Pri takto upravenej trestnej sadzbe, kde dolná hranica bola ustálená na 7 rokov a horná hranica (už pôvodne Trestným zákonom) ustanovená na 10 rokov, krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa potom prihliadal na jednotlivé hľadiská ukladania trestu vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zák., ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúce na zreteli aj už spomenutý účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zák., a to ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, a to že trest má súčasne iných odradiť od páchania trestných činov a má zároveň vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, a dospel k záveru, že zohľadňujúc nepriaznivú prognózu nápravy obžalovaného, ktorý nie je schopný sa poučiť z doteraz uložených trestov spojených s odňatím slobody, ale taktiež prihliadajúc na osobu páchatel'a, jeho doterajší život a okolnosti skutku je trest vo

výmere 7 (sedem) rokov trestom na nápravu obžalovaného tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, trestom primeraným.

Krajský súd sa rovnako stotožnil so záverom súdu prvého stupňa a to vo vzťahu k spôsobu výkonu uloženého trestu, keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch už vo výkone trestu odňatia slobody a to pre úmyselnú trestnú činnosť, z toho dôvodu aj krajský súd ho zaradil pre výkon uloženého trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Rovnako ako súd prvého stupňa aj krajský súd mal za to, že boli splnené podmienky pre ukladanie ochranného dohľadu v prípade obžalovaného podľa zásad a pravidiel upravených v ust. § 76 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 78 ods. 1 Tr. zákona a z toho dôvodu mu uložil ochranný dohľad vo výmere 2 rokov.

Keďže krajský súd nezistil žiadne pochybenie súdu prvého stupňa a ani v konaní, ktoré predchádzalo dokazovaniu vo výroku o náhrade škody, mal za to, že aj tento výrok bol dôvodne a zákonným spôsobom uložený, ak obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti N. C. škodu v sume 22,57 Eur.

Toto boli dôvody, pre ktoré krajský súd na podklade odvolania obžalovaného, avšak nie z dôvodov ním uvádzaných rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu (v jeho prospech) zrušil a následne sám upravil právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, ako aj sám na podklade už vykonaného dokazovania rozhodol o druhu a výmere trestu a to tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.